

מספורי המגיד

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

במדדון התלול והחלקלק.

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

פרק נ"ב (פרק ק"ד) "מצב חירום"

איה המוצא מן הסבך?

דודי הגיע לקצה הפסגה בחזנות שלו בנר תמיד, עשר שנים הוא נוסע למקום, למרות כל המכשולים שמציבים בדרכו, כל אויביו ושונאיו כאילו השלימו עמו, אך זו טעות גדולה, מתחת לפני השטח ישנה פעילות נסתרת שמגמתה להסיט אותו מהתפקיד, תחילה זה בשל שלומי ציער שהוא אויבו בנפש של דודי עוד מימי בחורתם, שלומי חש שדודי פגע בו בצורה אנושה לנגד הרבה בחורים בישיבה ועל כך אין סליחה ומחילה וכפרה עד שלא יראה אותו טמון באדמה י' אמות.

המלחמה שתחילתה התרחשה בארץ ישראל מחליפה זירה כאשר שלומי ציער נושא בת אחד העשירים בקהילת נר תמיד ובכך תקע את חתנו בקהילה, כשמגיע דודי למקום מזהה אותו שלומי במקום ומחליט להמשיך את המלחמה, אלא שמזלו הביש לא מאפשר לו את זה, אבל הוא לא מוותר ולצורך זה חבר לסינדיקט פשע, בתחילה היה זה שלא בידיעתו, אבל לאחר שתפס עם מי יש לו עסק כבר היה מאוחר מכדי לסגת. הוא נעשה חבר בחבורת הפשע והדרך אל חזור, הוא נותן להם שירותים שונים תמורת הבטחה לממש את תוכניתו להעיף את פסח שולביץ מהגבאות שלו ובכך לסתום את הגולל על דודי, אלא מערכה זו נכשלה, פסח רתם את עו"ד אורי גרינשפן שהוכיח את הזיוף של הפרוטוקולים, פסח חזר למשרתו ואורה עזרתו בקודש חתמה הסכם חדש עם צילה אשתו של דודי לעוד שנה, הכל טוב ויפה, אלא שברגע האחרון התחרט פסח בשל פרשיה חדשה שצפה, הפעם על דודי עצמו

מספורי המגיד

מסתבר שמרטין בנו של פיליפ הצליח להכפיש את שמו של דודי ופרסם עליו אשמות נוראות שכרזכות בפלילים, דודי הוכרז שלא בפניו כעבריין שלא כדאי להעסיק אותו בחזנות, עתה פסח עצמו נרתע לקחת אותו כחזן שלא יכנס לפיות הבריות שמחפשות אותו בנרות. דודי מפוטר שבועיים לפני ר"ה אין לו כעת שום סיכוי להיות חזן, לאחר מאמצים עילאיים נחתם הסכם עם שלמה מור גבאי בית הכנסת "בית ישראל" במיניאפוליס שבמדינת מינסוטה ארה"ב, קהילה קטנה של מאה מתפללים והמשכורת שליש ממה שהיה רגיל אליו בעבר. דודי מחוסר ברירה מקבל את המשרה.

אך מה יהיה באמת? את זה נראה בפרק הזה.

מירב שוחחה בזהירות עם צילה וסיפרה לה על התנאים הלא קלים שהציב גבאי בית הכנסת שלמה מור לבעלה וביררה עמה אם יש על מה לדבר.

ההצעה הייתה קשה ביותר עבור דודי, גבאי בית הכנסת שקופתו הייתה מדולדלת לא היה מוכן לשלם מעבר לחמשת אלפי דולרים, פלוס כרטיס טיסה הלוך ושוב, בלי התחייבות למקום אכסניה, יש לו כמה אנשים טובי לב שיסכימו לארח אותו ללא תשלום, משך תקופת הימים הנוראים.

צילה התלבטה מאוד, אין ספק שזו הייתה הצעה מעליבה מאוד, אבל...זה האבל הגדול, אי אפשר לשחק את מושה גרויס (תואר לאחד שמחזיק מעצמו מאד בלי שיהיה לזה כיסוי) בהצעה זו יש תחילת פירעון החוב הכבד שיש להם כלפי הקליניקה ביוהנסבורג, זה יתן להם מרווח נשימה כשיצטרכו להתדפק על דלתות גמחי"ם להשיג הלוואות, אף שאין להם מענה, איך יתפרנסו בשנה הבאה עם כזו משרה, אבל בלי זה מצבם יהיה חמור פי כמה וכמה, למה להגדיל בשביל גאוה את כובד הפרנסה?

לאחר שחשבה על הנושא מספר פעמים והתייעצה עם מורה דרכה ר' שלמה שרפשטיין הגיעה למסקנה שזה הרע במיעוטו, עתה נותר התפקיד לשכנע את דודי שרגיש מאד לכבודו שיסכים להתפשר, זה היה תפקיד לא קל, אבל צילה החכמה הסבירה לו את המצב הכלכלי הדחוק שמחייב להתגמש, כדי לא להגדיל את הנס. דודי נאלץ לספוג את מנת הבושה ולהסכים לעסקה שאירגן עבורו נתנאל בלומנטל.

הגבאי שלמה מור הודיע לבלומנטל שדודי אינו צריך להקדים להגיע לפני שבת סליחות, אצלם לא עושים שם עסק ממוצאי שבת לפני ר"ה, מי שרוצה אומר סליחות, יש מניין מצומצם ואחד מבני הקהילה ניגש לעמוד, די להם בכך.

מספורי המגיד

הלך הוא מזמין לחזן כרטיס טיסה סמוך ונראה לראש השנה, אבל אל דאגה עדיין ישארו לו ארבע וחצי שעות לפני החג כדי להתארגן, הוא דיבר עם משפחת לורנס שגרה בסמיכות, הוא יוכל להיות אצלם בימי החג, אחרי כן יש לו איזו אכסניה זולה במרחק של שניים שלושה רחובות מבית הכנסת, המרחק עשר דקות הליכה עד לבית הכנסת.

כששמע דודי על הנסיעה הצפופה אחזו פחד עצום, מה יהיה אם חלילה וחס הטיסה תתאחר והוא לא יוכל להגיע למקום, אבל דווקא צילה הצדקנית לא נבהלה מכך, ארבעה וחצי שעות לפני החג יש מספיק זמן כדי להתארגן.

"לא אחת אנחנו נוסעים לבני ברק לרב שלמה שרפשטיין לשבת, אנו מגיעים למקום שעתיים לפני שבת ועדיין יש לנו די זמן להתארגן, מעולם לא עשית מזה עניין. אין סיבה לחשוש שהמטוס יתעכב בדרך, הסיכוי לכך שואף לאלפית האחוז. הנסיעה משדה התעופה עד למקום לא יותר מחצי שעה עד שלושת רבעי שעה, גם אם תתעכב בשדה התעופה תגיע לכל הפחות שעתיים לפני החג".

דודי נרגע, אבל הייתה לו הרגשה פנימית שצילה כל כך משוחדת מלחץ החזרת החוב עד שהיא מנסה לשכנע אותו שהכל יהיה בסדר. איך אפשר להשוות נסיעה מירושלים לבני ברק לטיסה למקום כה מרוחק כמיניאפוליס.

אבל דודי שתמיד אווז מדעתה של צילה מקבל את פס"ד בלי לערער עליו.

נותרה לו בעיה אחת רצינית, היות ושבת לפני סליחות הוא לא אמור להיות בשכונתו, איפה יתפלל? אם יתפלל באחד מבתי הכנסת באזור זה לבד יתחיל לעורר תמיהות, זה עשר שנים שכף רגלו אינה דורכת במקום מגוריו בשום בית כנסת, מה קרה השנה? גם יתר הימים הם בעייתיים מאד, איפה יתחבא בכל אותם ימים?

צילה תמיד יודעת לאלתר פתרונות בלי כל מאמץ.

"אני חושבת שכדאי שתיסע לכמה ימים לרב שלמה עד ערב ראש השנה, תצא לשדה התעופה מביתו, בבני ברק כמעט ולא מכירים אותך, גם אם יהיה איש שמכיר אותך לא בהכרח שיידע שאתה חזן בנר תמיד, כך שאיש לא יעלה על דעתו שקרה משהו".

דודי הסכים שזה רעיון טוב, הוא יצא מביתו יומיים לפני שבת סליחות לבני ברק בתקווה שאיש לא יעלה על העניין.

אבל כמו תמיד, יש הפתעות, ישנו פתגם אידישאי (מקובלני מבית אבא ז"ל) שמתורגם כמעט בכל השפות. "דער מענטש טראכט און ג-אט לאכט" האדם מתכנן תוכניות אבל יושב בשמים ישחק למו.

בדיוק בבקרו של שבת הוא פוגש את אחיו ר' נחום בבני ברק כשהוא עומד במפתן בית כנסת לא הרחק מבית רב שלמה.

מספורי המגיד

"דודי מה אתה עושה כאן בבני ברק?" תמה לראותו בשבת בבוקר מאמיתי הוא זונח את המשרה שלו בלוס אנג'לס?

"הייתה לי איזו סיבה שלא יכולתי הפעם להגיע למקום למוצש"ק לסליחות, אז החלטתי לעשות זאת בבני ברק".

ומה אתה עושה כאן אתה לא בני ברק, מה לך בשבת זו בבני ברק?

"התחלתי זה עתה קריירה קטנה של חזנות, בית כנסת זה הזמין אותי להתפלל סליחות וגם להיות החזן בכל נדרי ונעילה, אבל אם אתה כאן אולי תחליף אותי, מי אני? גרגר אבק לעומתך הארי הגדול בין כל החזנים, הצטנע ר' נחום, אני בטוח שהגבאי ר' יעקב שלאף יהיה מאושר עד השמים מהנציג שלי".

"חלילה וחס איני רוצה להיות במקומך, אתה קיבלת "שטעלע" זה נועד בשבילך וחלילה וחס ליטול זאת ממך אפילו שזה בהסכמתך".

"אז אולי תבוא לשמוע אותי? זה יתן לי המון חיזוק לקראת הופעת הבכורה שלי" התתחנן בפניו ר' נחום.

לזה כבר לא יכול היה דודי להתנגד, הוא החליט לשמוע את אחיו אבל הוא יהיה ממש בצד, הוא ביקש מר' נחום שלא יעשה מזה עניין, כדי שלא יהיה לזה פרסום.

כשניגש ר' נחום לפני העמוד התפלל ברוב רגש, דודי שמע אותו ומאד החמיא לו בלבן, כמתחיל הוא מצוין פלוס.

לאחר הסליחות ניגש דודי והודה לאחיו מאד על ההזמנה.

"זה מאד חיזק אותי לשמוע אותך, יש לך המון רגש וזה ממש נגע לליבי, אני מאחל לך שתגיע רחוק עם העמוד, אבל עצה טובה קמ"ל אם זה לא נצוץ לך לצורך פרנסה, הימנע בכל מחיר לחפש שטעלע בחו"ל, זה לא מה שיש כאן. נזקקתי לעשות זאת רק לצורך פרנסה, עשיתי זאת ממש מחוסר ברירה, אבל עדיף לא להגיע למקומות הללו".

"לרגע לא הייתה לי כזו ס"ד, בשביל מה לי להיטלטל ולהיות מחוץ לבית בימים הכי חשובים בשנה, כאן בארץ אני יכול לקחת את אשתי וכל ילדי, כך אני ביחד איתם. אבל בחו"ל אין סיכוי, ב"ה יש לי פרנסה בכבוד ואיני זקוק לעבודה בחו"ל".

דודי ישב ולמד בבית כנסת בקרבת מקום לביתו של רב שלמה עד סמוך לשעת הטיסה מפחד שיהיה אי מי שיזהה אותו בבני ברק, למזלו הטוב לא פגש אדם מוכר, הפחד שתפס אותו כל הזמן שיהיו לו בעיות נרגע, הוא התחיל להאמין שהוא לא מעט "פראנואיד" (אחד שמדמיון שאנשים רוצים כל הזמן להרע לו, או שתמיד רוע ירדוף אותו וימצא אותו) הפחדים באים רק למי שלקוי במידת הביטחון ולא אמון על דברי חז"ל "אין אדם נוקף אצבעו למטה אלא א"כ הכריזו על כך מלמעלה" כל דבר מתגלגל רק על ידי סיבת הסיבות ולא מכוח אחר.

מספורי המגיד

הוא יצא לשדה התעופה עם שתי מזוודות ותיק נסיעות (הנקרא טרולי) לבו פעם בקרבו בחוזקה, לראשונה הוא נוסע למקום זר בלי ידיעה מוקדמת על המקום, הלוואי שזה רק לפעם אחת, אין מצב להיות חזן במחיר כזה, בשנה הבאה יתחיל לחפש מיד לאחר פסח, או אז ימצא בס"ד מקום הראוי לשמו, במשכורת שלא תפחת מעשרת אלפי דולרים.

המטוס בו נסע היה קטן, כמעט אפשר היה לקרותו מטוס צ'רטר, מלבדו היו עוד שני יהודים מודרניים מאד, ספק אם יהיה לו עם מי לשוחח מילה אחת במשך כל הטיסה, בלונדון הייתה אמורה להיות חניית ביניים לשעה קצרה, לאחר מיכן טיסה של עוד כ-8 שעות עד למיניאפוליס שם יש שדה תעופה קטן, בית הכנסת נמצא במרחק של קצת יותר מחצי שעה נסיעה מהמקום, לפי התוכנית יהיה במקום כ-4 וחצי שעות לפני כניסת החג.

כשהגיעו לשדה התעופה היתרו הודיע טייס המשנה על ירידה לשדה התעופה, יש סידור חשוב שאינו מתאפשר אם נמצאים נוסעים, על כל הנוסעים לרדת ולהתרכז בשדה התעופה בסמיכות למטוס, דודי קיבל זאת בעוגמת נפש, ברוב המקרים היה שווה בזמן הנחיתה במטוס רק מקרים בודדים אירעו שירד מהמטוס.

הוא קיווה שלא תתפתחנה עוד בעיות שיעכבו את הטיסה, כיון שנחפז לרדת לקח עמו רק שקית ניילון וכמה חטיפים וגמ' קטנה ר"ה כדי ללמוד בעת ההמתנה. למרות שהגמ' מעסיקה אותו בדך כלל ואין לו בכלל פיתוי להציץ מחוץ לגמ', הפעם לא היה ראשו צלול, הוא חשש שמא מתוך שישקע בלימוד יפסיד את הטיסה, לפיכך רגע אחד הייתה עינו בגמ' ומשנהו הציץ לכיוון המטוס.

לחרדתו ראה שישנה תכונה רצינית סביב המטוס, רכבים כבדים מסיעים פועלים וכלי עבודה שונים, התכונה נראתה לו מעבר לשגרה, זו לא הפעם הראשונה שיורד לתחנת ביניים, אך מעולם לא הייתה כזו תכונה שהעידה על בעיה במטוס, פחד החל לחלחל בקרבו שישנה תקלה לא פשוטה, כעת כבר לא היה מרוכז בכלל בגמ', הוא לא הפסיק להסתכל לראות מה הם עושים. בשלב מסוים פקעה סבלנותו, הוא ניגש אל אחד האחראים ושאלו מה פשר התכונה.

"ישנה תקלה רצינית במטוס, שני מנועים אינם מתפקדים כראוי, הטכנאים בודקים אם לתקן את התקלה ולהתיר את המשך הטיסה או לחפש מטוס חילופי".

"אם נצטרך לעבור למטוס אחר כמה זמן זה יכול לארוך" שאל בחרדה עצומה.

"שאלת שלא מן החוכמה, סיפור כזה קשה לאמוד, לפעמים זה עלול לקחת שלוש ארבע שעות ולפעמים אף יותר".

דודי הרגיש שדמו קופא בעורקיו, היום ערב ראש השנה, הוא לא יכול להרשות לעצמו כזו הפסקה, הוא עוד עלול להגיע למינאפוליס באמצע החג, מה עליו לעשות? אולי עליו להישאר בלונדון ולא להסתכן בחילול יום טוב?

מספורי המגיד

בשל הבהילות לא היה פלפון עמו כדי להתקשר לצילה לשאול אותה מה עושים. הוא החליט לא להמתין יותר משעתיים, במידה והתיקון יארך יותר זמן, הוא לא מסתכן בנסיעה כה מסוכנת.

הוא ראה איך אותם חרדים מודרניים שהיו עמו במטוס החליטו לעזוב את הטיסה, הם התרוצצו ודיברו עם האחראים לטיסה וסיכמו כי הם נותרים בלונדון, הם קיבלו את הכבודה שלהם ועזבו את המקום. עתה נותר הוא החרדי ואולי היהודי היחיד בטיסה. זה הלחיץ אותו מאוד, אולי עליו לעשות כמוהם להודיע שהוא עוזב את הטיסה, הוא יוותר על כל החזנות הכפויה עליו, הוא אינו צריך לעשות את החשבון איך יסתדר השנה בלי החזנות. מי שזן אותו עד עתה יזון אותו גם בהמשך.

אבל לא היה די בלהחליט שנשארים, צריכים מקום היכן לשהות בימים הנוראים, אין לו אפילו כתובת אחת היכן ישהה בכל ימי החג. אימה ופחד נפלו עליו כשכעת נופלת עליו כל האחריות. במר לבו החל לומר את כל מזמורי התהילים שזכר בע"פ, הוא נדר לצדקה מאה דולר ועוד 700 דפי גמרא עד גמר השנה, בנוסף לכל ההתחייבויות שנטל על עצמו.

האור הפציע בקצה המנהרה ממש כשהסתיימו להן שעותיים ומחצה תוקנו כל התקלות, חשבון מהיר הראה שאם מעתה הכל ילך כשורה הוא יגיע קרוב לשעותיים לפני החג, עוד כארבעים דקות לוקח עד שיסדר את כל הליך ה"אמיגרשיין" (תהליך התקבלות למדינה זרה) עד ליציאה משדה התעופה, פלוס עוד חצי שעה נסיעה למקום ועוד מספר דקות עד שימצא נהג, הוא יספיק להגיע כחצי שעה לפני החג שזה ממש על קצה הקשקש.

הוא חזר למטוס כולו אחוז מתח, לא היה לו בפני מי לפרוק את מתחיו, הפלפון שלו היה במצב חוסר קליטה מוחלט, עליו כעת לספור את הרגעים ולהתפלל שיגיע בזמן.

אבל כידוע את ה"שליימזל" רודף חוסר המזל עד הסוף, התקלה אמנם תוקנה אבל חלו שוב עיכובים עד שהמטוס קיבל רשות של שדה התעופה להמריא, האיחור היה מעבר למה שחשב, כשירד מהמטוס נותר קצת יותר משעה וחצי עד לכניסת החג, לא היה לו רגע של פנאי להתעסק עם הפלפון כדי להתריע לגבאי שלמה מור שהמצב מאוד לחוץ, ספק רב אם יוכל להגיע למקום, הוא קיווה שיקבל את המזוודות ויוכל לצאת במהירות של מטוס סילון ואז אולי ואולי.

בסייעתא דשמיא מצא את המזוודות מיידית, עתה עמד מחוץ לשדה התעופה מחפש בנרות טקסי דרייור (נהג מונית) שיוכל להביא אותו לכתובת הנכונה. המתינו לו צי מכוניות כתומות (סימן מזהה של הטקסי בארה"ב) אך רוב הנהגים היו כושים גברתנים וגבוהי קומה בעלי חזות עבריינית מובהקת, הוא חשש לנסוע עם אחד מהם, אך השעון שעל ידו אותת לו שהוא לא יכול להתחכם הרבה, עליו לקחת את הנהג הראשון בלי להתווכח על המחיר אחרת יחלל יום טוב.

מספורי המגיד

לאחר שקיבל את העוז לעשות כן, תפס נהג מונית שנראה קצת פחות מפחיד מקודמיו, הוא ביקש שייקח אותו למקום, הוא הראה לו את הכתובת וביקש ממנו שיסע במהירות האור כדי שיגיע בזמן למקום.

"אתה יודע יש אצלנו הולידיי (חג) ואסור ליהודי לנסוע בחג, לפיכך אני מבקש ממך תעשה כל מאמץ להגיע לפני השעה הזו והזו כמעט כניסת החג אצלנו אני חייב מינימום של עשרים דקות לפני כניסת החג הקדוש".

הנהג החל לצחוק בקול גס ומבחיל מאד, כאילו אמרו לו את הבדיחה המצחיקה ביותר. "אתה יודע מה שאתה אומר? נכנסת לשעה הכי קשה שיש ביום, כעת יש את הכי הרבה טרפיק (עומס רכבים) בתנועה, אמנם יש הייוויי (כביש מהיר ביותר בעל שמונה מסלולים) אבל זה לא מספיק, כולם חוזרים כעת מהעבודה ובדיוק בזמן זה התנועה זוחלת, אפילו אם תתן לי 300 דולר לא אעשה עבירת תנועה שתסכן לי את הדרייב לייסנס (רישיון הנהיגה)".

דודי קלט שהסיכוי שיגיע לפני התקדש החג נוטה כמעט לאפס. אם כן עליו להתקשר לגבאי שלמה מור ולהודיעו כי בשל אונס גמור לא יוכל להגיע למקום, היה עליו לצאת יום קודם לכן ולא להסתכן בנסיעה ברגע האחרון, אך לדאבונו הרב לא הייתה אפשרות קליטה, כל הניסיונות להתקשר אליו עלו בתוהו.

דודי הפציר בנהג שיוריד אותו במקום הראשון היכן שרק ניתן, הוא כבר לא חושב להגיע למקום, הוא רק מבקש שיסיע אותו למקום הראשון בו יש ישוב יהודי, הוא ישב עם מפה שקיבל מחבר שנתן לו כל מיני אופציות וסימן לו את המקום הראשון, רחוב יופה בו יש ישוב יהודי, בוודאי יש שם בית כנסת אורתודוקסי.

הוא כבר לא היה בטוח שיגיע גם לשם, אם לא תהיה ברירה עליו לרדת אפילו במקום שאין זכר לישוב יהודי, מה שלא יהיה, הוא לא יחלל יום טוב בעד כל הון דעלמא. הלוואי שימצא בית כנסת יהודי בו יוכל להתפלל כיהודי ואם לא יתפלל באיזו פינה יש לו מחזור ואוכל וגם יין לקידוש, הוא לא אבוד לחלוטין.

למזלו הטוב הגיע לרחוב יופה רבע שעה לפני כניסת החג, הוא ביקש מהנהג עזרה בפריקת המזוודות, הוא שילם לו טיפ עבור השירות, והחל לחפש בית יהודי בו יוכל להתאכסן.

למזלו הטוב ראה אחרי חמש דקות בית חד קומתי מיושן עם מזוזה קטנה זה העיד שגר כאן יהודי, לא למד ווניק אבל אחד ששומר מסורת, הוא התפלל תפילה קצרה שיקבל אותו למשך החג ושידריך אותו לבית כנסת בו ימצא מתפללים חרדים אפילו לייט, העיקר שלא יהיו רפורמים או קונסרבטיבים.

כשדפק בדלת קיבל את פניו יהודי קשיש וקמוט פנים שעמד פעור פה לגלות שיהודי חרדי דופק אצלו בדלת בערב ראש השנה במקום הכי נידח שרק יכול להיות, פעם היה

מספורי המגיד

המקום שוקק חיים, הייתה קהילה אורתודוקסית מפוארת שהתרכזה סביב בית הכנסת "מקרא קודש" שנוסד בשנת תרנ"א על ידי יהודים יוצאי רוסיה ומזרח אירופה, אבל כבר זה שנים שהאוכלוסייה התדלדלה כמעט לחלוטין, רובה עבר למחוז סיינט לואיס פארק, מה שנותר במקום, היה אוסף זקנים שכבר נראו חורבות אדם, מי יודע אם בכלל יודעים מה זה מחזור.

כשסיפר לו דודי את סיפורו התרגש מאד.

"איי דאנט באליב אני לא מאמין למראה עיני, באת אלי כמלאך מן השמים, להשלים לנו מניין. בכל שנה אני עומד וחושב לעצמי, מאיפה אשיג מניין שלם שיתפללו בבית כנסת שלי שלכל הפחות בראש השנה ויום כיפור יהיה לי מניין, משמים הביאו אותך אלי.

אתה נראה לי אדם עם צורה שיועד להתפלל כאות, אבקשך בכל לב, אנא ממך תהיה חזן בכל התפילות של ראש השנה, יהיה לך עבור זה עולם הבא בהבטחה גמורה, אל תסתכל עלי כרחוק מיהדות, חלילה וחס אינני כזה, כשהייתי צעיר למדתי בישיבה אונברסיטי למדנו שם תלמוד וגם מדעים כלליים, היית סטודנט מוצלח מאד ואני זוכר אפילו כמה גמרות עם פירוש רש"י עם קצת תוס', מה שלמדתי בינקותי נותר אצלי, אני מתעטף בטלית ומניח תפילין ולא מוותר על אף תפילה.

אמנם אין לי בית כנסת להתפלל בו כי אין כאן מתפללים, אם היה לי את הכוח הייתי עוזב את המקום כמו כל האורתודוקסים שערקו מכאן, אבל אין לי כסף, אני אלמן כמעט עשרים שנה והילדים שלי לצערי הרב רחוקים מכל זכר של יהדות, בשל מצבי הדחוק נותרתי כאן כמעט בודד, אבל אני נלחם שבית הכנסת לא יחרב, לפעמים יש לנו בחגים תפילה בציבור, המאבק הראשי שלי שבראש השנה ויום כיפור יהיה לנו מניין.

כרגע יש לי שמונה מתפללים בטווחים, איתך יהיה לנו כבר תשעה מתפללים, יש לי רעיון על עוד יהודי שיסכים להתפלל איתנו, כך יהיה לנו עשרה מתפללים.

דודי נחרד מדבריו הכנים, מה יאמר לאותו זקן ששמו סמואל ברוד שהוא רגיל להתפלל לפני 1600 מתפללים ובשל לחץ כספי התפשר להתפלל בפני מאה מתפללים בבית כנסת "בית ישראל" שבסיינט לואיס פארק תמורת תשלום של כמה אלפי דולרים, אבל כאן הוא עומד להתפלל בהתנדבות בפני תשעה מתפללים, אך און וועה.

הוא שכח שלפני כמה דקות כשהיה בטקסי הסכים להתפלל אפילו ליד איזה עץ ביער כשהוא לבד, כאן יש לו עוד איזה לוקסוס, תפילה בבית כנסת עם עוד תשעה מתפללים, אוי סיא דאך געוואלדיג.

אבל מה לעשות, כשמגיע רגע האמת הוא מגלה כמה מפונק הוא שלא מסוגל לאיזו הקרבה מינימלית.

